

Arrest

nr. 181 825 van 6 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitisch Arabier die de Iraakse nationaliteit bezit en afkomstig is uit Al Adhamiyah, Bagdad (Irak).

In 2008 begon u te werken als politieagent (shurti) bij de Facilities Protection Service van de Iraakse politie (Ministerie van Binnenlandse Zaken), en dit bij de ingang van het Hoog Instituut van Veiligheid en Administratieve ontwikkeling. Tegelijkertijd studeerde u geografie in avondschool. Kort na uw indiensttreding zou u door A. T. (...), een militielid (Al Qaeda) telefonisch bedreigd zijn. U hechtte hier geen belang aan en jarenlang zou u geen problemen meer gekend hebben. In maart 2015 zou u echter

opnieuw telefonische bedreigingen ontvangen hebben. Het zou om onbekenden gegaan hebben die eisten dat u met uw werk voor de Sjiitische overheid zou stoppen en naar u vermoedt behoorden tot de groep van A. T. (...) (Daesh). Te meer, gezien u A. T. (...) eind 2014 bij u in de wijk zou opgemerkt hebben. U zou deze bedreigingen aan uw oversten gemeld hebben, maar verder gewerkt hebben. Op 16 maart 2015 zou u bij aankomst bij u thuis – bij het verlaten van uw wagen – evenwel beschoten geweest zijn vanuit een voorbijrijdende auto. Hierop zou u 10 dagen thuis gebleven zijn van het werk, om vervolgens af en toe te gaan werken. Op 2 april 2015 besliste u evenwel te stoppen, nadat bij het vallen van de avond een granaat buiten jullie woning zou ontploft zijn en uw vader hierbij zou gewond geraakt zijn. Enkele dagen later, met name op 4 april 2015, besliste u Bagdad te verlaten. Uw familie verliet intussen jullie woning en ging elders wonen. Via Turkije reisde u uiteindelijk illegaal naar België, alwaar u op 21 mei 2015 aankwam. Daags nadien, op 22 mei 2015, vroeg u hier asiel aan. Op 10 oktober 2015 zou uw vader, die inmiddels hersteld was van zijn verwondingen, zich evenwel terug naar jullie woning hebben begeven om wat spullen op te halen. Bij het verlaten van de woning zou hij neergeschoten zijn, omdat hij Daesh verschillende keren zou uitgescholden hebben.

Ter staving van uw identiteit legde u uw Iraakse identiteitskaart neer, alsook uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw rijbewijs, uw verkiezingskaart, en uw diploma geografie. Daarnaast legde u 2 politiebades en 2 pasfoto's neer; 2 andere foto's ivm uw werk; een kopie van een attest van de politie/rechtbank ivm de door u gekende problemen, een foto van jullie huis na het incident van 2 april 2015; een kopie van de identiteitskaart, rantsoenkaart en woonkaart van uw vader; en een kopie van de overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient vermeld te worden dat het Commissariaat-generaal op basis van de door u afgelegde verklaringen redenen heeft om te twijfelen aan het feit of u van 2008 tot 2 april 2015 daadwerkelijk als politieagent (shurti) werkzaam was bij de Facilities Protection Service van de Iraakse politie (Ministerie van Binnenlandse Zaken), en dit bij het Hoog Instituut van Veiligheid en Administratieve ontwikkeling (Gehoorverslag CGVS, 9 november 2015, p. 7). Zo is het uiterst bevreemdend dat u nooit gepromoveerd zou zijn indien u van 2008 tot april 2015 voornoemde job zou uitgeoefend hebben, en hierop evenmin zou aangedrongen hebben, te meer u in 2012 een universitair diploma behaalde en u zelf aangaf dat universitair gediplomeerden meteen een officiersgraad wordt toegekend, met name die van luitenant (één ster) (Gehoorverslag CGVS, 9 november 2015, pp. 7-10). Daarnaast is het evenzeer bevreemdend dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verschillende keren over askari (soldaat) in plaats van shurti (politieagent) sprak (Gehoorverslag CGVS, 9 november 2015, pp. 6-8), terwijl u beweerde als politieagent werkzaam te zijn geweest. Hiermee geconfronteerd, gaf u aan dat u het woord askari (militair) nooit in de mond had genomen en dat u steeds als shurti (politieagent) gewerkt zou hebben (Gehoorverslag CGVS, 9 november 2015, p. 8). Echter, ook nadien bleef u de term askari (militair) gebruiken (Gehoorverslag CGVS, 9 november 2015, p. 13).

De weinige door u neergelegde documenten – met name twee badges en enkele foto's – nemen de twijfels van het Commissariaat-generaal niet weg en tonen evenmin aan dat u van 2008 tot 2 april 2015 als politieagent (shurti) werkzaam was bij de Facilities Protection Service van de Iraakse politie (Ministerie van Binnenlandse Zaken), en dit bij het Hoog Instituut van Veiligheid en Administratieve ontwikkeling. U legde immers geen enkel document neer ivm de opleiding die u zou genoten hebben, aanstelling tot politieagent, enz. Kortom, een document waaruit afgeleid kan worden dat u daadwerkelijk in 2008 in dienst zou getreden zijn als politieagent bij voornoemde dienst (Gehoorverslag CGVS, 9 november 2015, p. 6). De neergelegde foto's dateren dan weer uit mei 2013 en tonen geenszins aan waar en/of ter welke gelegenheid ze zijn genomen, terwijl slechts één van de twee door u neergelegde badges een afgifte- en geldigheidsdatum vertoont. Dat hij afgegeven werd in 2012 en geldig is tot 2016 is, is op zich geen afdoende bewijs dat u tot april 2015 in dienst was bij de Iraakse politie. Daarenboven betreffen de neergelegde badges louter gelamineerde kaartjes, blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat door de wijdverspreide corruptie in Irak documenten makkelijk vals en/of tegen betaling te verkrijgen zijn, en is het bevreemdend dat de twee pasfoto's van u in uniform net de foto's betreffen die op voornoemde badges prijken.

Gezien er ernstige twijfels bestaan aangaande uw bewering dat u van 2008 tot 2 april 2015 als politieagent (shurti) werkzaam was bij de Facilities Protection Service van de Iraakse politie (Ministerie van Binnenlandse Zaken), en dit bij het Hoog Instituut van Veiligheid en Administratieve ontwikkeling, kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die als gevolg van uw beroepsbezigheden zou gekend hebben, en die tot uw vertrek uit Bagdad (Irak) zouden geleid hebben. Verder dient opgemerkt te worden dat, indien er al geloof zou kunnen gehecht worden aan het feit dat u daadwerkelijk tot 2 april 2015 als politieagent (shurti) werkzaam was bij de Facilities Protection

Service van de Iraakse politie (Ministerie van Binnenlandse Zaken), quod non, er louter als gevolg van uw beroepsbezigheden niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat, te meer u slechts shurti (politieagent) van graad zou geweest zijn. Het Commissariaat-generaal is er zich van bewust dat leden van de Iraakse veiligheidsdiensten in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging. Het is echter onvoldoende om louter het lidmaatschap aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u met andere woorden aannemelijk te maken dat u omwille van uw activiteiten tevens het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingrechtelijke zin, of er in de toekomst aan blootgesteld dreigt te worden.

Hierin bent u evenwel niet geslaagd. U wist immers niet aannemelijk te maken dat u omwille van uw beweerde profiel als politieagent (shurti) bij de Facilities Protection Service van de Iraakse politie (Ministerie van Binnenlandse Zaken) persoonlijk bedreigd werd en bijgevolg een gegronde vrees voor vervolging koestert. Zo is het erg bevreemdend, indien u in 2008 reeds door A. T. (...) of zijn aanhangers telefonisch zou bedreigd zijn, met name vier maanden nadat u in dienst zou getreden zijn (Vragenlijst CGVS, 12 juni 2015, pp. 1-2; Gehoorverslag CGVS, 9 november 2015, p. 12), u vervolgens jarenlang geen problemen zou gekend hebben omwille van uw werk. Dat ze, zoals u beweert, al die tijd niet zeker waren, maar de laatste tijd plots wel zeker waren; en de arrestatie van A. T. (...) in 2008 door de Amerikanen hiervoor iets zou tussen gezeten hebben (Vragenlijst CGVS, 12 juni 2015, pp. 1-2; Gehoorverslag CGVS, 9 november 2015, p. 12), is in deze geen afdoende verklaring, te meer u aangaf dat hij destijds het hoofd van Al Qaeda in uw wijk zou geweest zijn, en dus kan verwacht worden dat Al Qaeda u, zelfs in zijn afwezigheid, zou blijven viseren zijn indien ze u daadwerkelijk wilden raken. Daarnaast wist u evenmin aannemelijk te maken dat de dreigtelefoon die u in maart 2015 zou ontvangen hebben afkomstig was van de kliek rond A. T. (...); dat er enig verband zou bestaan tussen de dreigtelefoon, het incident waarvan u op 16 maart 2015 het slachtoffer zou geweest zijn en/of de ontploffing van een granaat buiten jullie woning op 2 april 2015; en dat u/jullie bij beide incidenten gevisieerd werd(en) omwille van uw beweerde profiel en beroepsbezigheden. Uw beweringen berusten immers op een louter vermoeden uwentwege en het feit dat u A. T. (...), die u reeds in 2008 zou bedreigd hebben, ergens eind 2014 in uw wijk zou opgemerkt hebben (Vragenlijst CGVS, 12 juni 2015, pp. 1-2; Gehoorverslag CGVS, 9 november 2015, pp. 10-13). Tot slot wist u ivm het plaatsvinden van voornoemd incident, naast een kopie van een attest van de politie/rechtbank, geen andere bewijsstukken neer te leggen. Echter, aan voornoemd attest kan maar weinig bewijswaarde worden gehecht, daar het een kopie betreft, uit de reeds vermelde informatie blijkt dat door de wijdverspreide corruptie in Irak documenten makkelijk vals en/of tegen betaling te verkrijgen zijn, en het attest in kwestie dus mogelijks op basis van uw verklaringen opgesteld werd.

Gelet op dit alles, en in het bijzonder het feit dat er ernstige twijfels bestaan of u weldegelijk politieagent was en er evenzeer twijfels bestaan mbt de bedreigingen/feiten die aan de basis van uw vlucht zouden gelegen hebben, kan er geen geloof gehecht worden aan de andere door u aangehaalde problemen, en is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Volledigheidshalve voegt het Commissariaat-generaal nog toe dat, indien er al geloof zou kunnen gehecht worden aan het feit dat u daadwerkelijk tot 2 april 2015 als politieagent (shurti) werkzaam was bij de Facilities Protection Service van de Iraakse politie (Ministerie van Binnenlandse Zaken), ongewettigde afwezigheid bij de politie – iets wat u niet als asielmotief aanhaalt – geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tot slot blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van

blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid

een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten wijzigen deze appreciatie niet, daar ze enkel uw identiteit en nationaliteit bevestigen, welke door het Commissariaat-generaal geenszins worden betwist. De andere door u neergelegde documenten, alsook hun bewijswaarde, werden reeds hierboven besproken. De foto van jullie huis, die van na het incident van 2 april 2015 zou dateren, betreft dan weer een kopie en kan geenszins aantonen dat het om uw woning en/of die van uw familie gaat. Wat betreft de overlijdensakte van uw vader is bovenstaande informatie ivm de betrouwbaarheid van Iraakse documenten eveneens van toepassing, te meer het een kopie betreft. Tot slot is het document evenmin afdoende om aan te tonen dat uw vader weldegelijk in de door u geschetste omstandigheden om het leven zou gekomen zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat

de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Waar verwerende partij het bevreemdend acht dat verzoekende partij nooit gepromoveerd is en hierop evenmin heeft aangedrongen, bemerkt verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor verklaard heeft dat het wel degelijk de bedoeling was om te promoveren middels haar universitair diploma, doch kreeg zij enkel een verhoging van haar salaris en geen nieuwe rang. Verzoekende partij stelt te hebben uitgelegd dat *“men in deze tijden van chaos immers een lange arm moet hebben om te kunnen promoveren bij de Iraakse politie”*. Het was voor haar des te moeilijker om te promoveren gelet op het feit dat zij soenniet is. Zij heeft dan ook nooit verklaard dat zij niet zou hebben aangedrongen op een promotie. Doordat zij niet kon promoveren, heeft zij zelfs in 2013 nog gesolliciteerd – zonder resultaat – voor een tewerkstelling als leerkracht. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij haar diploma geografie dat zij voorlegde bij deze sollicitatie (bijlage 4).

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij op haar werk haar diploma enkel zou hebben voorgelegd teneinde haar salaris te verhogen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 09/11/2015, p. 9). Gelet op haar verklaring dat universitair gediplomeerden in principe een officiersgraad worden toegekend (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 09/11/2015, p. 8-9), is het opmerkelijk dat verzoekende partij toen niet aangedrongen zou hebben op een promotie. De bewering van verzoekende partij dat promoveren voor haar niet mogelijk was, gezien zij hiervoor niet de juiste connecties zou hebben en zij soenniet is, is slechts gebaseerd op vermoedens, daar uit haar verklaringen geen pogingen blijken om te promoveren. Dat zij in 2013 nog gesolliciteerd heeft als leerkracht omdat zij niet kon promoveren betreft verder een blote bewering die zij op geen enkele manier aantoonst. Uit haar diploma geografie (bijlage 4), dat zij eerder al neerlegde, blijkt op geen enkele manier dat verzoekende partij ergens anders zou gesolliciteerd hebben omdat zij niet kon promoveren. Indien verzoekende partij van 2008 tot april 2015 als politieagent (*shurti*) werkzaam was bij de *Facilities Protection Service* van de Iraakse politie, is het geenszins aannemelijk dat verzoekende partij nooit gepromoveerd zou zijn en hierop zelfs niet aangedrongen zou hebben, zelfs niet nadat zij haar universitair diploma in 2012 behaalde. Deze vaststelling doet mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden tewerkstelling als politieagent bij de *Facilities Protection Service* van de Iraakse politie van 2008 tot april 2015.

2.2.4.1. Waar verwerende partij het evenzeer bevreemdend acht dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verschillende keren over *askari* (soldaat) in plaats van *shurti* (politieagent) sprak, terwijl zij beweerde als politieagent werkzaam te zijn geweest, betoogt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat *“politieagenten ook deel uitmaken van de groep militairen (askari). De politie behoort tot het militair geheel, vandaar dat verzoeker de terminologieën door elkaar gebruikte”*.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande uitleg een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft teneinde het gegeven dat zij verschillende keren over *askari* (soldaat) in plaats van *shurti* (politieagent) sprak te vergoelijken. Toen verzoekende partij immers tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met het feit dat zij verschillende keren over *askari* (soldaat) in plaats van *shurti* (politieagent) sprak, maakte zij zelf immers duidelijk het onderscheid tussen beide begrippen (*“Neen? Ik heb dat nooit gezegd, militair of militant. Ik behoor tot politie. Politie behoort bij Ministerie van Binnenlandse Zaken. En militair is Ministerie van defensie.”* (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 09/11/2015, p. 8)). Het gegeven dat verzoekende partij beide begrippen tijdens haar gehoor door elkaar haalt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar beweerde jarenlange tewerkstelling als politieagent.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende documenten voegt teneinde haar tewerkstelling als politieagent te bewijzen (bijlagen 5-12), is de Raad van oordeel dat deze documenten niet van aard zijn aan te tonen dat verzoekende partij van 2008 tot 2 april 2015 als politieagent (*shurti*) werkzaam was bij de *Facilities Protection Service* van de Iraakse politie (Ministerie van Binnenlandse Zaken), en dit bij het Hoog Instituut van Veiligheid en Administratieve ontwikkeling. Immers betreffen al deze documenten louter fotokopieën waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Wat betreft de verschillende foto's die zij aanbrengt (bijlagen 5B en 12), dient te worden vastgesteld dat deze foto's ofwel niet gedateerd zijn ofwel dateren uit mei 2013 en geenszins aantonen waar en/of ter welke

gelegenheid ze zijn genomen. Zij zijn dan ook niet van aard aan te tonen dat verzoekende partij van 2008 tot 2 april 2015 als politieagent (*shurti*) werkzaam was bij voornoemde dienst. Ten slotte bemerkt de Raad nog dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.6.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat zelfs indien er al geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij van 2008 tot 2 april 2015 als politieagent (*shurti*) werkzaam was bij de *Facilities Protection Service* van de Iraakse politie (Ministerie van Binnenlandse Zaken), en dit bij het Hoog Instituut van Veiligheid en Administratieve ontwikkeling, zij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij omwille van haar beweerde profiel als politieagent (*shurti*) bij de *Facilities Protection Service* van de Iraakse politie (Ministerie van Binnenlandse Zaken) persoonlijk bedreigd werd en bijgevolg een gegronde vrees voor vervolging koestert, merkt verzoekende partij vooreerst op dat *"het quasi onmogelijk is om een sluitend bewijs voor te leggen dat men wordt bedreigd. Het spreekt voor zich dat de persoon die iemand bedreigt dit niet zal attesteren op een blaadje papier."* Verzoekende partij onderstreept dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld in haar verklaringen, hetgeen wijst op de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Verzoekende partij verwijt verwerende partij te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas louter omdat er geen voldoende bewijs zou voorliggen, terwijl er rekening mee gehouden moet worden dat niet alles bewezen kan worden. Bovendien brengt zij wel degelijk meerdere bewijsstukken van haar problemen aan. Als begin van bewijs van de bedreigingen voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift de aangifte door haar oom (bijlage 13) waaruit blijkt dat deze klacht neerlegde omdat diens broer, de vader van verzoekende partij, op 4 oktober 2015 werd neergeschoten. Uit deze klacht blijkt tevens dat verzoekende partij reeds bedreigd werd. Daarnaast voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift nog de overlijdensakte van haar vader waarin de oorzaak van overlijden als volgt omschreven staat: *"neergeschoten door onbekenden, kogel in de borststreek"* (bijlage 14). Ten slotte verwijst verzoekende partij nog naar een verslag van het UNHCR van oktober 2014 waaruit blijkt dat politieagenten zoals verzoekende partij in het bijzonder worden geviséerd zoals bijvoorbeeld door de terreurgroep IS.

2.2.6.2. De Raad onderstreept vooreerst dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen aangaande de bedreigingen omwille van haar werk als politieagent niet alleen ondermijnd wordt door de vaststelling dat zij van de door haar gekende problemen, naast een kopie van een attest van de politie/rechtbank, geen andere bewijsstukken neer wist te leggen, doch tevens door haar onaannemelijke en geenszins overtuigende verklaringen dienaangaande. Door verwerende partij werd immers het volgende gemotiveerd: *"U wist immers niet aannemelijk te maken dat u omwille van uw beweerde profiel als politieagent (shurti) bij de Facilities Protection Service van de Iraakse politie (Ministerie van Binnenlandse Zaken) persoonlijk bedreigd werd en bijgevolg een gegronde vrees voor vervolging koestert. Zo is het erg bevreemdend, indien u in 2008 reeds door A. T. (...) of zijn aanhangers telefonisch zou bedreigd zijn, met name vier maanden nadat u in dienst zou getreden zijn (Vragenlijst CGVS, 12 juni 2015, pp. 1-2; Gehoorverslag CGVS, 9 november 2015, p. 12), u vervolgens jarenlang geen problemen zou gekend hebben omwille van uw werk. Dat ze, zoals u beweert, al die tijd niet zeker waren, maar de laatste tijd plots wel zeker waren; en de arrestatie van A. T. (...) in 2008 door de Amerikanen hiervoor iets zou tussen gezeten hebben (Vragenlijst CGVS, 12 juni 2015, pp. 1-2; Gehoorverslag CGVS, 9 november 2015, p. 12), is in deze geen afdoende verklaring, te meer u aangaf dat hij destijds het hoofd van Al Qaeda in uw wijk zou geweest zijn, en dus kan verwacht worden dat Al Qaeda u, zelfs in zijn afwezigheid, zou blijven viseren zijn indien ze u daadwerkelijk wilden raken. Daarnaast wist u evenmin aannemelijk te maken dat de dreigtelefoon die u in maart 2015 zou ontvangen hebben afkomstig was van de kliek rond A. T. (...); dat er enig verband zou bestaan tussen de dreigtelefoon, het incident waarvan u op 16 maart 2015 het slachtoffer zou geweest zijn en/of de ontploffing van een granaat buiten jullie woning op 2 april 2015; en dat u/jullie bij beide incidenten geviséerd werd(en) omwille van uw beweerde profiel en beroepsbezigheden. Uw beweringen berusten immers op een louter vermoeden uwentwege en het feit dat u A. T. (...), die u reeds in 2008 zou bedreigd hebben, ergens eind 2014 in uw wijk zou opgemerkt hebben (Vragenlijst CGVS, 12 juni 2015, pp. 1-2; Gehoorverslag CGVS, 9 november 2015, pp. 10-13)."* Verzoekende partij doet in haar verzoekschrift geen enkele poging om voormelde motivering in een ander daglicht te stellen, waardoor deze vaststellingen onverminderd overeind blijven. De Raad is bovendien van oordeel dat het wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij dat zij aangaande de door haar gekende problemen, meer bepaald de dreigtelefoon in maart 2015, het schietincident op 16 maart 2015 en de ontploffing van een granaat buiten hun woning op 2 april 2015, niet meer bewijsstukken kon neerleggen en enkel een attest van de politie/rechtbank bijbracht dat bovendien slechts een kopie betreft. Gelet op de ernst van deze incidenten, kan redelijkerwijs verwacht

worden dat verzoekende partij hiervan meer overtuigend bewijsmateriaal zou kunnen aanbrengen. Wat betreft de stukken die zij thans aanbrengt (bijlagen 13 en 14), stelt de Raad wederom vast dat dit slechts kopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat zij in Irak omwille van haar beweerde profiel als politieagent (*shurti*) bij de *Facilities Protection Service* van de Iraakse politie (Ministerie van Binnenlandse Zaken) persoonlijk bedreigd zou zijn geweest.

Daar waar verzoekende partij verwijst naar een verslag van het UNHCR van oktober 2014 waaruit blijkt dat politieagenten zoals verzoekende partij in het bijzonder worden gevisieerd zoals bijvoorbeeld door de terreurgroep IS, wijst de Raad erop dat een dergelijke verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.7.1. Voorts wijst verzoekende partij er nog op dat zij soenniet is en dat soennieten in Bagdad een groter risico lopen om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij hierover verschillende internetartikelen (bijlagen 17-24). Daarnaast verwijst zij naar het arrest nr. 170 821 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 juni 2016 waarin gesteld wordt dat *“Uit de landeninformatie zoals bijgebracht door verzoeker en verweerder, (...) genoegzaam afgeleid (kan) worden dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld.”*

2.2.7.2. De Raad bemerkt evenwel dat, hoewel verzoekende partij kan worden bijgetreden dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, zo blijkt uit zowel de landeninformatie als de internetartikelen die verzoekende partij bijbrengt, zij niet aantoon en uit de informatie in het administratief dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit geldt des te meer nu uit de verklaringen van verzoekende partij niet blijkt dat zij in Irak ernstige problemen kende met sjiieten. Zij beweert Irak te zijn ontvlucht uit vrees voor Daesh omwille van haar werk bij de sjiitische overheid (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 09/11/2015, p. 10-11). Nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij in Irak ernstige problemen zou hebben gekend met sjiieten omwille van het feit dat zij soenniet is. Zo gaf zij zelf aan op haar werk nooit ernstige problemen gekend te hebben met haar sjiitische collega's. Er werd soms wel geroddeld, doch lette zij daar niet op en ging zij gewoon werken (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 09/11/2015, p. 10). Aangaande het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoekende partij verwijst, wijst de Raad erop dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 3) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning

van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij zich bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad baseert op gedateerde informatie. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar het arrest nr. 169 112 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 juni 2016 (bijlage 15 van het verzoekschrift) waarin geoordeeld werd dat de bestreden beslissing diende te worden vernietigd daar de informatie aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad onvoldoende actueel was. Tevens verwijst verzoekende partij naar de kritiek in het rapport van *Caritas International* en *CIRE* op het gebruik van onvoldoende recente rapporten. De Raad bemerkt evenwel dat de analyse van verwerende partij van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormeld arrest en in het rapport van *Caritas International* en *CIRE*, doch wel op een veelheid aan recentere informatie, met name de “*COI Focus*” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 3). Per aanvullende nota wordt door verwerende partij bovendien nog recentere informatie bijgebracht, met name de “*COI Focus*” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016. De verwijzing van verzoekende partij naar voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar de kritiek in het rapport van *Caritas International* en *CIRE* is in casu dan ook niet dienstig.

Uit de “*COI Focus*” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 3) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de “*COI Focus*” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse

autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgefallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508

personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in de eerste helft van 2016 bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 5)).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst en als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 16-32) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar verschillende recente (zware) aanslagen in Bagdad in de periode begin 2016-juli 2016 en andere geweldsincidenten waarbij zij opmerkt dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Verder is de Raad van oordeel dat de verwijzing van verzoekende partij naar het arrest nr. 165 615 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016 *in casu* niet dienstig is, daar voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormeld arrest, doch wel op een veelheid aan recentere informatie.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 9 november 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT